

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 220.073 van 28 juni 2012  
in de zaak A. 202.019/XIV-33.574**

In zake :           XXX  
                    bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                    advocaat Leen Vanbrabant  
                    kantoor houdend te 1000 Brussel  
                    Jan Jacobsplein 5  
                    bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.                   Het cassatieberoep, ingesteld op 10 oktober 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 66.289 van 6 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                   Bij beschikking nr. 7576 van 9 november 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Vanbrabant, die verschijnt voor de verzoekster, en attaché Elisabeth Dewil, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De verzoekster komt België op onbekende datum binnen en verklaart zich op 14 juli 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 7 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 juli 2011 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 6 september 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

### *IV. Onderzoek van de middelen*

#### *A. Eerste middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van artikel 1, A, 2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te

Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 39/65, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 2, k, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij licht dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

“(…)

In het bestreden arrest wordt gesteld dat verzoekster de Kosovaarse nationaliteit bezit en dus als land van herkomst Kosovo in aanmerking moet worden genomen en alle argumentatie met betrekking tot de toestand in Servië niet dienstig is.

De omstandigheid dat verzoekster echter voor haar vlucht meer dan 10 jaar verbleef te Servië, Nis, haar vluchtrelaas zich voornamelijk afspeelt te Servië, verzoekster over een Servisch nationaliteitsbewijs beschikt uitgereikt te Kosovska Mitrovica en de geboorteakten van haar 4 kinderen eveneens werden uitgereikt te Servië, Nis werden zodoende ter zijde geschoven.

Dit alles duidt er bovendien op dat verzoekster zeer nauwe banden heeft met Servië buiten het feit dat zij de Servische nationaliteit heeft. Als land van herkomst diende dan ook minstens Servië in aanmerking moest worden nomen in de zin van art. 1 van het Verdrag van Genève.

Zowel bij de beoordeling van een asielaanvraag als een aanvraag tot subsidiaire bescherming vormt de nationaliteit van de aanvrager een cruciale toetssteen. De band tussen een staat en een onderdaan wordt doorgaans weergegeven door het verschijnsel van nationaliteit. Art. 1 van het Verdrag van Genève objectificeert de banden die een persoon heeft met een welbepaalde regio of staat aan de hand van de nationaliteit die in se een band impliceert.

Vluchteling is namelijk elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van het land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil roepen.

Art. 1 k van de Richtlijn definieert het land van herkomst als het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

In casu beschikt vanuit het oogpunt van Servië en haar wetgeving verzoekster over de Servische nationaliteit omdat Servië Kosovo niet erkent als staat en derhalve Kosovo beschouwt als een autonome provincie van Servië. Vanuit het oogpunt van Kosovo en haar wetgeving daarentegen beschikt verzoekster of kan zij beschikken over de Kosovaarse nationaliteit.

Gezien het begrip nationaliteit vorm krijgt binnen de nationale staten zelf en verzoekster op grond van de Servische wetgeving over de Servische beschikt en op grond van de Kosovaarse wetgeving over de Kosovaarse nationaliteit

beschikt diende de Raad dan ook de situatie in Servië in aanmerking te nemen. Dit alles geldt te meer daar verzoekster haar vluchtverhaal geënt is op de situatie te Servië en niet Kosovo.

Het feit dat betrokken persoon dat totaal anders aanvoelt en zich de Kosovaarse nationaliteit toe-eigent zoals in het verhoor en het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verandert daar niks aan. De juridische realiteit is doorslaggevend.

Het feit dat zij in de mogelijkheid heeft de Kosovaarse nationaliteit aan te vragen betekent bovendien niet dat zij vandaag over de Kosovaarse nationaliteit beschikt. Het in het bestreden arrest aangehaalde artikel uit nationaliteitswet bepaalt enkel dat deze personen die voor 1 januari 1998 in het bezit was van de nationaliteit van de Federale Republiek Joegoslavië en woonachtig waren te Kosovo hun inschrijving in de registers te Kosovo 'kunnen' verzoeken. Gezien verzoekster reeds 10 jaar verblijft in Servië heeft zij nooit de Kosovaarse nationaliteit aangevraagd.

Dit standpunt van verzoekster wordt bovendien door het CGVS ondersteunt gezien in de weigeringsbeslissing van het CGVS duidelijk wordt gesteld dat personen afkomstig uit Kosovo door de Servische autoriteiten als Servisch staatsburger worden beschouwd en dus moet worden besloten dat verzoekster over de Servische nationaliteit beschikt. De beslissing van het CGSV toetst vervolgens uitsluitend het vluchtrelaas van verzoekster aan de toestand te Servië. Tenslotte bevatte het administratief dossier geen enkel stuk aangaande Kosovo.

In het licht van de art. 48/3, 48/4 en 48/5 en de definitie gegeven in de richtlijn 2004/82 dient dus Servië als land van herkomst worden aangemerkt daar verzoekster beschikt over de Servische nationaliteit.

In haar memorie van antwoord gaat verweerster er zonder meer van uit dat verzoekster zowel over de Servische als de Kosovaarse nationaliteit beschikt of kan beschikken.

Zelfs indien wordt aangenomen dat zij tevens over de Kosovaarse nationaliteit beschikt dient te worden besloten dat verzoekster over twee onderscheiden nationaliteiten beschikt of kan beschikken en zowel Servië als Kosovo als landen van herkomst in aanmerking moesten worden genomen.

Verweerster daartegen stelt dat een asielzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming indien deze niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin aannemelijk kan maken waarom zij geen enkel beroep deed op haar (beide) nationale autoriteiten.

Verweerster concludeert daaruit dat verzoekster geen geldige reden heeft opgegeven waarom zij nagelaten heeft om de bescherming van één van de landen waarvan zij de nationaliteit bezit, namelijk Kosovo, in te roepen en de bestreden beslissing terecht Kosovo als uitgangspunt nam. De vaststelling dat de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten in Servië plaatsvonden doet hieraan geen afbreuk.

Verweerster gaat zodoende volledig voorbij aan het feit dat de Kosovaarse autoriteiten haar geen effectieve bescherming kunnen geven tegen vervolgingen te Servië gezien Servië Kosovo niet erkent als autonome staat.

In de bestreden beslissing diende dan ook de aard van de vervolgingen te Servië in aanmerking worden genomen en vervolgens nagegaan in hoeverre deze vervolgingen zich kunnen verplaatsten naar Kosovo. De totale negatie van de geleden vervolgingen in Servië getuigt dan ook van onzorgvuldigheid en miskent de draagwijdte van artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Door de niet-erkenning van Kosovo door Servië maar ook door het overgrote deel van andere staten binnen het internationale speelveld als onafhankelijke

republiek blijft de situatie te Servië zonder meer relevant bij de toetsing van de asielaanvraag van verzoekster aan de criteria opgesomd in de Vreemdelingenwet met verwijzing naar de Conventie van Genève.

Ook de zeer nauwe banden die verzoekster had opgebouwd met Servië konden niet zonder meer worden genegeerd gezien het Verdrag van Genève slechts het nationaliteitsprincipe hanteert om de band van de vluchteling met een welbepaald land te objectiveren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende dan ook de vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Servië te onderzoeken en kon niet volstaan met de overweging dat de toestand in Servië niet relevant is gezien verzoekster burger is van Republiek Kosovo.

Het eerste middel is wel degelijk gegrond.”.

### *Beoordeling*

5.1. De kritiek van de verzoekster houdt in dat volgens haar in het licht van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en van de definitie in richtlijn 2004/83 Servië als land van herkomst zou moeten worden beschouwd omdat zij (ook) over de Servische nationaliteit beschikt en omdat Kosovo geen effectieve bescherming tegen vervolging in Servië zou kunnen bieden.

Zonder in te gaan op de vraag naar de rechtstreekse werking van richtlijn 2004/83 of van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, kan worden vastgesteld dat de verzoekster steeds heeft voorgehouden afkomstig te zijn uit Kosovo en over de dubbele nationaliteit te beschikken, zowel de Servische als de Kosovaarse. De verzoekster ontkracht niet hetgeen in het bestreden arrest wordt vastgesteld, met name “dat verzoekster doorheen haar asielprocedure steeds heeft verklaard dat zij de Kosovaarse nationaliteit bezit, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 6), als tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal (gehoorverslag, 2), als in haar verzoekschrift” en dat er, met verwijzing naar artikel 29 van de Kosovaarse nationaliteitswet, geen reden is om aan die nationaliteit te twijfelen. Ook thans stelt de verzoekster in het middel uitdrukkelijk dat zij “op grond van de Servische wetgeving over de Servische (nationaliteit) beschikt en op grond van de Kosovaarse wetgeving over de Kosovaarse nationaliteit beschikt”.

In het geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van de beide nationaliteiten als land van herkomst. De vreemdeling kan zich dan tot twee staten richten om bescherming te krijgen. Indien hij aanspraak wil maken op de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus wil genieten, zal hij moeten aantonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te dezen dus

zowel de Kosovaarse als de Servische overheid. Het volstaat met andere woorden dat één van beide die bescherming wel kan bieden om zijn asielaanvraag in België af te wijzen. Het eerste middel faalt naar recht waar de verzoekster ervan uitgaat dat haar aanvraag hoe dan ook aan de situatie in Servië zou moeten worden getoetst. De stelling van de verzoekster dat haar vluchtverhaal op de situatie in Servië en niet op Kosovo is geënt, doet daaraan geen afbreuk.

De verzoekster vervolgt met een aantal algemene opmerkingen om te stellen dat Kosovo, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet de vereiste bescherming zou kunnen bieden. Tegenover de concrete beoordeling van de feitelijke situatie in het bestreden arrest, plaatst de verzoekster aldus een andere beoordeling ten gronde. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter echter niet in de beoordeling van de feiten te treden. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

5.2. Wat betreft de voorgehouden schending van de motiveringsplicht, moet worden opgemerkt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing is op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Het door de verzoekster eveneens ingeroepen artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet is wel van toepassing. Uit het bovenstaande blijkt reeds dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest als motivering kon volstaan met de vaststelling dat de verzoekster als Kosovaarse niet aantoont dat zij in Kosovo geen bescherming kon genieten opdat haar asielaanvraag niet meer aan de situatie in Servië moet worden getoetst.

In punt 2.2. van het bestreden arrest wordt daarbij ook op concrete wijze uiteengezet waarom de verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Kosovo vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de Vreemdelingenwet zou moeten vrezen. De verzoekster toont met haar eigen stelling van het tegendeel geen schending van de in artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aan. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

*B. Tweede middel*

### *Uiteenzetting van het middel*

6. De verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 39/65 en 39/76 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het “gebrek aan rechtens vereiste feitelijke grondslag”.

Zij licht dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

“(…)

In het bestreden arrest overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de stukken die verzoekster op 9 augustus 2011 heeft neergelegd en de stukken die zij aan haar verzoekschrift heeft toegevoegd allemaal faxcopiën zijn, waaraan geen bewijswaarde aan kan worden toegekend, aangezien ze gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn.

De jurisdictionele motiveringsplicht van artikel 39/35 van de Vreemdelingenwet houdt echter in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op de middelen van de betrokkene, op zijn minst wanneer die middelen de strekking van de beslissing kunnen beïnvloeden doch worden afgewezen.

Bovendien is de Raad verplicht uit hoofde van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet alle nieuwe gegeven te onderzoeken en de weigering om dergelijke nieuwe gegevens al dan niet in aanmerking te nemen moet motiveren.

In kader van de beoordeling van een asielaanvraag behoort het de bevoegdheid van de Raad gezien onder meer de devolutieve werking van het administratief beroep voor de Raad om de bewijswaarde en bewijskracht van de voorgelegde stukken te beoordelen.

Echter door te oordelen dat de stukken faxcopiën zijn en deze gemakkelijk te vervaardigen zijn door knip- en plakwerk zonder dat er enige concreet element of indicatie die wijzen op knip- en plakwerk wordt aangehaald in het arrest schond de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in het middel aangehaalde artikelen.

Verweerster stelt in haar memorie dat de Raad daarentegen wel degelijk motiveert waarom zij deze nieuwe stukken niet in overweging neemt zonder evenwel te specificeren waarin de motivering dan wel bestaat.

De Raad overweegt met betrekking tot de stukken louter het volgende : "De stukken die verzoekster op 9 augustus 2011 heeft neergelegd en de stukken die zij aan haar verzoekschrift heeft toegevoegd, zijn allemaal faxcopiën, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien ze gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden vervaardigd."

Een dergelijke motivering kan echter niet de beslissing tot wering van de stukken dragen gezien de Raad geen enkele concrete aanwijziging opgeeft dat de stukken inderdaad door knip- en plakwerk kunnen zijn vervaardigd.

Bovendien berust de beslissing op een onjuiste vaststelling van de feiten. De medische verklaring dd.16 juni 2011 uitgaande van dokter SMEKENS gevoegd bij het verzoekschrift was geen faxcopie maar een kopie van een originele en gewaarmerkte verklaring op schrift.

Het tweede middel is gegrond.”.

### *Beoordeling*

7.1. Bij de behandeling van het eerste middel is reeds gesteld dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing is op het bestreden arrest. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7.2. De verzoekster acht artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet geschonden omdat volgens het bestreden arrest de stukken die zij bij haar verzoekschrift tot beroep had gevoegd en die zij op 9 augustus 2011 had neergelegd “allemaal faxkopieën (zijn), waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien ze gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat dus wel degelijk in op de nieuwe stukken van de verzoekster doch kent er geen bewijswaarde aan toe. De beoordeling van de bewijswaarde van stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter en de Raad van State vermag zich als administratieve cassatierechter wat dat betreft niet in diens plaats te stellen om die feitelijke beoordeling over te doen. Het tweede middel is ook in die mate niet-ontvankelijk.

7.3. Met de hierboven aangehaalde motivering geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op voldoende duidelijke wijze weer waarom hij geen bewijswaarde toekent aan de door de verzoekster als nieuwe gegevens bijgebrachte stukken. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen, zonder dat de motieven voor die motieven worden weergegeven. De verzoekster betwist overigens niet dat de stukken inderdaad kopieën van faxberichten zijn. Dat het medisch attest van dokter Smekens van 16 juni 2011 niet uitdrukkelijk en afzonderlijk wordt vermeld, doet aan het voorgaande geen afbreuk vermits het eveneens om een kopie gaat, weliswaar niet van een faxbericht, en dezelfde motivering dus mag worden geacht evengoed voor dat stuk te gelden. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

## **BESLISSING**

### **1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig juni tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                   |                  |
|-------------------|------------------|
| André Beirlaen,   | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,      | staatsraad,      |
| Stephan De Taeye, | staatsraad,      |
| met bijstand van  |                  |
| Joris Casneuf,    | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**André Beirlaen**